

LẠY TRỜI CHO NGƯNG GIÓ!

(Tâm bút)

I.

Hoàng Hà Giang gửi tôi một số ảnh chụp căn biệt thự ở Nha Trang, dưới mỗi ảnh có chừa vài chữ:

-Nhìn những vị khách đến Xanh Villa chơi đàn, con nhớ Cô đến ghen lòng. Nơi này đáng ra phải là cái tổ của con chim-thiên-di-Cô bay về mà.

-Lúc con đang nhắn tin cho Cô, có một bạn hỏi con có muốn ghi điều ước nào không? Tự nhiên con cảm động muốn khóc, vì điều ước ngay bây giờ là “Con muốn được ôm Cô”. Con đã gửi điều ước lên cây thông Noel. Con sẽ sớm được Cô ôm vào lòng, phải không?

-Tổ chim di ở kia, và con vẫn đang mong nhớ Cô từng ngày.

-Con muốn được làm Trân Sa của Cô.

-Con đã trồng một hàng cây bông giấy, để giống như lúc nào cũng có Cô bên cạnh.

-Ngôi nơi đây, thời tiết Nha Trang mát và hiền, con nhớ Cô thất lòng.

Tôi cũng thất lòng không kém, nhất là vào buổi hôm nay, thứ Ba Mar. 23/2021, trời San Jose gió nổi thật lớn.

Dành phải viết cho Giang những lời tuyệt vọng:

“Con càng nhắc Nha Trang, Cô càng đau khổ. Cô không biết có còn hứng thú và sức khỏe để đi VN một chuyến nữa không? Trân Sa nếu còn sống thì hơn con 11 tuổi. Đó là nỗi tiếc nuối lớn nhất đời Cô. Trân Sa xinh đẹp, mỏng manh, thông minh, dịu dàng và u nhã. Con có nhiều điểm giống với Trân Sa.

(Mar. 23/2021).”

Đêm giao thừa hai năm trước, qua câu chuyện điện thoại, tôi hỏi Giang:

“Quán café Dalat dở dang cuối năm 2016 còn làm cô áy náy, vậy mà không hiểu sao Cô vẫn được con lưu luyến?”

Đầu giây Nha Trang, tôi cảm ra liền nổi khựng.

Im lặng hồi lâu, Giang đáp:

“Cô là người chỉ rõ cho con thấy ‘thế nào là cái Thiện’. Không cứ ở đây thôi, mà từng có nhiều Việt kiều từ Mỹ về Nha Trang muốn đầu tư công việc vào con, nhưng chẳng ai giống như Cô cả. Cô công bằng, chan hòa, không bon

chen giành giật và không có cái tâm lợi dụng. Cô thương con bằng trái tim chân thật. Cô là biểu tượng cho những gì mà con tìm kiếm khi vừa lớn, những điều con tưởng chỉ gặp trong mơ, không ngờ ngoài đời có thật...”

Giang không dứt câu, thế vào là tiếng sụt sùi của nước mắt.

II.

Hôm thứ Năm tuần trước (Mar. 18, 2021), vợ chồng con gái chở tôi đi khám mắt. Trong tiệm kính, tôi chọn hai cái gọng như thường lệ. Đứng ngần ngừ thật lâu trước giá kính, tôi không định gì được, thấy cái nào cũng đắt. Âu Cơ đến cạnh bảo tôi:

“Mẹ cứ lấy cái nào Mẹ thích nhất đi, con trả tiền cho.”

Thấy tôi dùng dằng không quyết, cô chủ tiệm chen vào:

“Lâu lâu cô cũng nên để em nó có dịp thực hành chữ hiếu.”

Câu nói khiến tôi nhớ liền một lần hơn mười năm xưa, ba mẹ con đi shopping, đưa con trai cứ dành trả tiền phần áo quần của tôi, tôi không chịu, tức thì Âu Cơ xen vào:

“Thì lâu lâu Mẹ cũng nên để anh Nô làm chữ hiếu một lần với mẹ đi.”

Tôi thấy mình bị Tâm bệnh. Hôm nào đưa con gái tỏ ra cởi mở gần gũi với tôi là tôi khỏe hẳn đến không cần tới thuốc ngủ. Thật lạ!

III

Thứ Bảy vừa qua (Mar. 20/2021), lấy bài thơ Thời Gian viết từ rất lâu, làm bài tập dạy cho học trò cách phổ nhạc. Bài thơ thế này:

*Những sợi tóc bạc đầu tiên
Đã nhuộm bao nỗi ưu phiền
Như những chiếc lá thu rơi
Ôi! Nhắc cho ta cảnh tả tơi*

*Những nếp nhăn nheo đầu tiên
Như giọt mưa thu ngoài hiên
Đem đến cho ta mối phiền*

Trong cảnh thu tàn, đông sắp đến

*Bao mối hy vọng dần tan
 Như tuổi thanh xuân chóng tàn
 Như những hôm trời không nắng
 Mơ ước một đời còn dở dang*

*Năm tháng không tồn niềm vui
 Cuộc đời trôi nổi tả tơi
 Hạnh phúc nào không cay đắng?
 Hồng nhan nào chẳng vương sầu đau?*

*Đôi mắt vương hàng lệ cay
 Trái tim không còn mê say
 Giòng đời biết đâu là bến?
 Tài hoa giữa chợ chẳng ai hay!*

Trò thì thích thú, thầy lại ngậm ngùi.

Mấy lúc sau này đang điều chỉnh Trân Sa đoạn cuối, có lúc ngừng lại nghĩ, “*Nguyễn mà còn hiện hữu bên cạnh thì bài thơ trên hoặc tất cả những gì tôi viết ra chắc hẳn sẽ được thấm cảm nhiều hơn bất cứ ai.*”

III.

Bấy lâu chẳng viết chữ nào. Đêm ngày vùi hai chân trong chăn, làm việc. Trời quá lạnh. Đưa con trai rủ đi Santa Ana thăm Kiều My, tôi từ chối. Nghe San hỏi “*Sau khi ngừng dịch, Mẹ có muốn về thăm VN, con đặt vé?*” tôi cũng từ chối.

Thời gian qua, tôi cố quên hết Nha Trang và biển cả. Quên luôn Hoàng Hà Giang với cái tổ chim di đang chờ đợi. Có cái gì cứ như nghiền nghiền buồn rầu khi nghĩ đến những nỗi ấy.

Hôm nay, thứ Ba Mar. 23/2021, trời bỗng nổi cơn gió lộng. Lại nhận thư Giang, nỗi nhớ trong lòng thêm quay quắt. Nhớ ai? Nhớ cái gì? Thật tình tôi chẳng biết. Chỉ biết mỗi câu bấy lâu nằm hoài trong óc: “*Xin hẹn kiếp sau! Kiếp này đã lỡ!*”

Khi còn đi học, lời van vi “*Lạy Trời cho gió nổi lên!*” của hai đứa bé nhặt lá bàng (trong Đôi Bạn- Nhất Linh) khiến tôi thích thú bao nhiêu thì bây giờ (đúng hơn, từ khi rời quê hương) làm tôi sợ hãi bấy nhiêu.

Gió xú người gọi nhiều u hoài man mác. Trong gió lấp ló tuổi hoa niên. Trong gió có vương màu kỷ niệm đã mất. Trong gió báo hiệu mùi biệt ly sắp đến. Tôi không ưa gió xú người vì thế.

Chiều nay, bước ra vườn, đột nhiên nhận biết gió từng cơn bão táp đang làm ngã nghiêng các cành cao đến như rạp xuống, tôi thấy sợ hãi, làm bậm nơi miệng:

“Lạy Trời cho ngừng gió!”

Trong trí hiện về thật nhanh một kỷ niệm rất cũ, khi cha tôi còn sống:

-Lúc lên bảy (hay lên tám) Bà Ngoại từ Nha Trang vào ở chơi nhà cha mẹ tôi một thời gian. Một bữa Bà dẫn tôi đi xem cải lương đoàn Thanh Minh hát. Trong trí nhớ tôi chẳng lưu lại chút nào vai về tuồng tích ngoài một câu nói của nam diễn viên chính trước khi bị xử tử: “*Chết là hết! Còn sống còn tuyệt vọng muôn đời!*” (Lạ điều rằng, câu nói ấy ám ảnh tôi trên đủ mọi hoàn cảnh, đeo đẳng tôi từ bây giờ cho đến tận nay.)

Hoàng Hà Giang chỉ lớn hơn Âu Cơ một tuổi, nghĩa là còn rất trẻ, lại đang sống trong một thời đại và đất nước tôn vinh tiền bạc vật chất trên hết.

“*Nhớ Cô đến thắt lòng!*”! chính là nhớ “*cái đi tìm*” khi mới lớn.

Có nên cho đó là điều vui? Tôi nghĩ nên lắm.

Trên đường đời có nhiều ngã rẽ nhưng không phải ngã rẽ nào cũng dẫn ra hướng tốt. Nếu Jean Valjean KHÔNG may mắn gặp Giám Mục Bienvenu thì vẫn chỉ là một con người **không** thoát được ra ngoài những ảnh hưởng xấu nhiệm từ 19 năm tù tội.

Cũng nói ngược lại, nếu Dostoievski **không** bị 10 năm khổ sai lưu đày Tây Bá Lợi Á để **có dịp sống cạnh** những con người thấp hèn trong xã hội thì thế giới cũng **chẳng có** một nhà văn vĩ đại về sau.

Bây giờ mới hiểu rõ cụm từ “*nhớ Mãn quay quắt*” Nguyễn phôi bày liên hồi trong Quyển Truyện Của Trần Sa. Đó không phải chỉ “*nhớ Mãn-con-người*” mà chính là Nguyễn (của năm 1976) đang nhớ *Nguyễn-của-tiền-kiếp* nào *quá khứ!*

Ai đó nói: “*Làm người đã khó, mà làm người tốt càng khó hơn nữa.*”

Còn tôi nói: “*Trong đời đâu chỉ một lần gặp người tốt cũng đủ mãn nguyện cho một kiếp làm người.*”

Lạy Trời cho ngưng gió để gió **không** thổi đi hết của Giang, của tôi và của Nguyễn những cái gì **cần giữ lại** dù chỉ trong chốc lát phút giây.

□

*Trần Thị Bông Giấy.
(Bài kết thúc tại San Jose,
thứ Ba Mar. 23/2021 8:10 tối).
[]*